

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

Skutočná krásosná

2

JE MU VYDANÁ NA MILOŠŤ. A ON JU OVLÁDA.

IKAR

Jodi Ellen Malpas
HIS TRUE QUEEN

Copyright © 2018 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková
Cover design: Planeta Arte & Diseño
Cover illustration: © Cover Kitchen
Author photo: © Megan Laurie LSL
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8739-6

---

*Ženám na celom svete.
Buďte neľútostné.*

---

1. KAPITOLA

Vládla tu pochmúrna atmosféra, more ľudí siahalo, kam len oko dovidelo. Všetci mlčali. Priam som počula ich dych. A určite som vnímala aj trepot krídel vtákov nad našimi hlavami.

Skľúčene som sa zadívala na oblohu. Krúžil na nej vták, okrídlený divák s najlepším výhľadom. Straka. Iba straka. Jediná straka ako symbol smútku. Naivne som hľadala ďalšiu, aj keď povedačkám neverím. Dve straky vraj značia radosť.

Druhú som však nevidela.

Radosť sa nekonala.

Sklopila som zrak a pre zmenu zabodla pohľad do zeme. Započúvala som sa do ozveny svojich krokov. Hlasných krokov, stoviek krokov, ktoré duneli v uliciach Londýna. Svet sa na nás díval. Z každého kúta nás sledovali oči. Telo anglického kráľa viezli na vyzdobenej delovej lafete ťahanej dvoma koňmi. Za ňou kráčala rodina. Mlčky. Vážne. Pred zrakmi celého sveta. Naš smútok sa odohrával na verejnosti.

Prešlo deväť dní a moja otupenosť sa nezmiernila. Aj by som uverila, že prežívam iba hroznú nočnú moru, keby sa mi na každom kroku nepripomínala realita. Tiché davы ľudí. Televízne reportáže a články v novinách. Štátni funkcionári, ktorí si podávali kľučky v Claringdonskom paláci. V Londýne sa zišli takmer všetky médiá, aby nasali zármutok a servírovali svetu najnovšie správy o smrti anglického kráľa a jeho právoplatného dediča ako na podnose. Skormútená matka a manželka. Zatrpknutý brat a syn. Krajina zahalená do smútku.

Pozrela som sa doľava. Eddie civel na otcovu rakvu, tvár bezvýrazná, zbrázdnená vráskami zatrpknutosti. Razil z neho alkohol. Kypel v ňom horoko-ťažko skrývaný hnev, nosil ho ako erb na hrudi. Oblek pokrčený. Vlasy strapaté. Tvár popolavá.

Nešťastný princ.

Muž, ktorý sa nikdy nestane kráľom.

Do očí sa mi tislí slzy. Rýchlo som zabodla pohľad do zeme a prehltnula ich. Už som ani nevedela, čo vlastne oplakávam. Nešťastie, ktoré našu rodinu postihlo? Nešťastie, ktoré cíti aj svet?

Alebo vlastné nešťastie?

Ako na povel všetky moje myšlienky obsadil Josh. Zrak sa mi zahmlil, po líci mi stiekla osamelá slza a rozplasila sa na chodníku. Rýchlo som si utrela tvár, aby ju nenasledovali ďalšie. Mojou povinnosťou je zachovať pokoj, aspoň kým sa svet díva. *Drž emócie na uzde. Ovládaj sa.* Ešte kilometer a utiahneme sa do bezpečia Katedrály svätého Pavla. Naozaj do bezpečia? Nikde to predsa nie je bezpečné. Nikde niet súkromia. Celoživotný pocit, že sa dusím, sa nedal porovnať s nedávnymi udalosťami. Nedokázala som sa nadýchnuť a k zúfalstvu prispela aj skutočnosť, že jediný človek, ktorý robil môj život znesiteľnejším, odišiel.

Nohy som mala ako z olova. Klášt jedno chodidlo pred druhé bolo čoraz namáhavejšie. Doteraz som nestála o pohladenia a chláchole nie, že všetko bude v poriadku. Ešte nikdy som si tak veľmi neželala, aby ma muž vzal do náručia a ochránil pred krutým svetom. Túžila som po náručí len toho jediného.

Toho, ktorého som nemohla mať.

Znova som zdvihla zrak, akoby som ho mohla zbadat' v dave. Pochopiteľne, že nie, a srdce ma ešte väčšmi zbolelo.

Sprievod zastal, zaduneli výstrely z dela. Mykla som sa a srdce mi zamrelo. Pohľadom som vyhľadala Damona. Pôsobil vyrovnané. Kývol hlavou k dverám katedrály a ja som nasledovala jeho pohľad. Pred vchodom vytvorili vojaci špalier, zbrane namierené do neba. Rýchlo som sa spamätala. Počkala som, až nás s Eddiem mama povedie za otcovou rakvou do svätostánku. Cestou k oltáru som pri

pohľade na televízne kamery zneistela. A keď som sa usadila v lavici, obklopená svetovými lídrami, slávou, bohatstvom a pocitom nadvlády, do smútku sa primiešalo čosi iné.

Silné a impozantné.

Obzrela som sa. Stretli sa nám pohľady a ja som zatajila dych. Na tvári sa mu zračil rovnaký pocit, aký premáhal mňa. Prehra. Rýchlo odvrátil zrak. Vedela som, že nie zo strachu, aby si nás nikto nevšimol a nezačal si domýšľať. Odvrátil sa, lebo sa mi nedokázal pozeráť do očí. Nedokázal sa zmieriť s koncom nášho vzťahu. Nedokázal pochopiť, že vina u mňa prevalcovala všetky ostatné emócie. Vina je odporná. Otec a brat sú mŕtvi, a to mojou vinou. Nezaslúžim si byť šťastná. Zaslúžim si priniesť všetky obety, ktoré prichádzajú s kráľovskou korunou. A najväčšia zo všetkých obiet je Josh.

* * *

Po prvý raz som sa zhlboka nadýchla, až keď sa za mnou zavreli dvere Claringdonského paláca. Prešla som do obývačky, oprela sa o príborník, zavrela oči a sústredila sa iba na dýchanie. Bola som na smrť vyčerpaná. „Vaša výsosť,“ oslovila ma slúžka váhavo a ponúkla mi podnos s pohárom šampanského. Bublínky ma doslova hypnotizovali. Pozrela som sa na slúžku, na perách jej hral jemný úsmev. *Vaša výsosť. Nie vaše veličenstvo.* O škandále ešte nik nevie. Netušia, že na trón zasadne škandalózna princezná. Svet čaká, že prisahu zloží Eddie, a jej odklad pripisujú smútku a otrasenej psychike. Nie skutočnosti, že nie je synom zosnulého kráľa.

Opätovala som jej úsmev a vzala si pohár.

„Človek by si myslel, že oslavuješ.“ Otcova sestra Victoria, najstaršia z jeho súrodencov, fľochla na mňa ako na úbožiačku. „Preboha, práve ti pochovávajú otca a ty nemáš v sebe ani toľko úcty, aby si si odpustila červený rúž, priesvitné pančuchy a šampanské.“

Predlaktie mi zovrela nežná ruka. Strýko Stephan mi stisnutými perami naznačoval, aby som sa ovládla. Neodvrkla som jej, no z hĺbky duše a zo zúfalstva by som ju najradšej vyfackala. Vďaka som sa pozrela na slúžku, ktorá mi ponúkla pohár. Vedela, čo po-

trebujem. „Môžete ísť,“ odbila som Victoriu ostro. Teraz nie je čas na diskusiu.

„Prosím?“ Jej rozhorčenie by ma pobavilo, keby bolo smiešne. Iste, nevedela, že urazila kráľovnú.

„Odíďte,“ podporil ma Eddie a vražedne na Victoriu zagánil, potom prebehol pohľadom zvyšok rodiny.

Stačilo jediné slovo domnelého nového kráľa, aby Victoria sklapla a všetci opustili obývačku. Dokonca aj sluhovia vycítili trpkosť a zavreli za sebou dvere. Ostala som tu s mamou a Eddiem.

Eddie sa hodil na pohovku, z vnútorného vrecka saka vytiahol tlačku a poriadne si z nej uhol. „Chvalabohu, že to už máme za sebou,“ zašomral. „A môžeme svetu oznámiť, že nie som kráľ, však? Že moja matka podvádzala zosnulého kráľa so zamestnancom a výsledkom som ja.“

„Edward!“ vykrikla som zhrozená jeho cynizmom. Pozrela som sa na mamu. Sklenými očami hľadela na syna. „Maj trochu úcty.“

„Úcty?“ odfrkol. „Tridsaťtri rokov som žil v klamstve. Znášal som tento život, premrhal roky dodržiavaním hlúpeho protokolu a načo? Odpusť, sestrička, ale rád by som sa konečne oslobodil od obmedzení tejto úbohej rodiny.“ Znova si doprial výdatný dúšok. „Kedy ľudu povieme, že jeho kráľovnou je drahá Adeline? Určite sa potešia.“ Posmieval sa mi a mala som čo robiť, aby som mu nevrátila. Nepáčil sa mi. Kam sa podel môj milovaný brat, na ktorého som sa vždy spoliehala? Zatrpknutosť mu nesvedčala, hoci mal plné právo hnevať sa. No svoju zlosť by si nemal vybiť na mne.

„Prestaň toľko piť.“ Pozrela som sa na svoj pohár a položila ho na stôl. Prešla ma chuť na obľúbený nápoj.

Eddie sa zachechtal a vzdorovito si uhol. „Drahá sestrička, ani ako kráľovná mi nebudeš rozkazovať.“ Zdvihol fľašku a pripil mi. „Vaše veličenstvo.“

Kráľovná. Pri tomto slove sa mi otváral nožík vo vrečku. „Prestaň,“ varovala som ho. „Proste už prestaň.“

„Prečo? Dáš ma sťat?“

„Edward!“ skríkla som.

„Áno, vaše veličenstvo?“

Postavila som sa a uhladila si sukňu, aby som si zamestnala ruky a nevyfackala ho. „Správaj sa konečne ako dospelý!“

„Stačilo!“ Mama vstala a nahnevane na nás zazerala. „Práve som si pochovala dieťa a manžela. Správajte sa slušne!“

Ktosi zaklopal, a tak sme obaja mlčali. Mama sa v okamihu upokojila a vyzvala návštevníka, aby vstúpil. Dlhoročný správca kráľovskej domácnosti Sid si s pomerne obozretným výrazom odkašlal a otočil sa k Eddiemu. „Vaše veličenstvo, hostia čakajú.“

„Ďakujem, Sid,“ povedala mama namiesto Eddieho. „Doprajte nám ešte chvíľu.“

„Iste, madam.“ Odišiel a zavrel dvere. Eddie sa zaprel o opierku chesterfieldskej sedačky a s námahou sa postavil.

„Budem v knižnici,“ zamrmlal a tackavo sa pobral k zadným dverám.

Mama sa nadýchla. „Ale, Edward...“

„Budem v knižnici,“ zopakoval, ani sa neotočil. „Čím skôr sa ten cirkus skončí, tým lepšie. Bavte sa.“ Dvere sa za ním hlasno zabuchli, až sa mama trhla a ja som zavrela oči.

Rovnako ako Eddie ani ja som si nemyslela, že sa dokážem postaviť zoči-voči armáde trúchliacich hostí. Jediný pohľad na mamu však vo mne vyvolal pocit, že si musím splniť povinnosť. Nemohla som ju v tom nechať samu. A tak som ju chytila pod pazuchu a viedla k smútočnému zhromaždeniu. „Ako sa z tej šlamastiky vykrútime, mami?“ opýtala som sa jej potichu. Raz predsa musíme vyjsť s pravdou von.

„Normálne,“ odvetila. V jej pohľade sa zračila povedomá sila. „Vyriešime to ako kráľovská rodina.“ Vystrela sa a so zvyčajnou gráciou neochvejne kráčala v ústrety smútočnému zhromaždeniu. „Zahráme divadielko.“

Vypleštila som na ňu oči. V tej chvíli ku mne pristúpila Jenny a rýchlo mi prebehla po perách červeným rúžom a prepudrovala líca. „Je to dobré,“ povedala som jej. MaryAnn, hlavná dvorná dáma kráľovnej manželky, zatiaľ upravovala mamu. „Divadielko?“ opýtala som sa, len čo sme znova osameli. „Nie je čas skončiť s ním?“

„To sa nedá, miláčik. Treba pokračovať.“

Ako inak. Zavrela som oči a položila jej otázku, na ktorú som zbierala odvalu už týždne. „Ako si zistila, že Helen klame?“

Vystrela sa. „Vďaka materinskému inštinktu,“ odvetila jednoducho. Nič viac. Vzdychna som a pokrútila hlavou. Dvere do veľkej sály sa otvorili, a tak som musela odtrhnúť zrak od jej pokojnej tváre. Vrava utíchla, akoby strelilo, všetka pozornosť sa upriamila na nás. Neuniklo im, že Eddie s nami nie je, niektorí ľudia našahovali krk a vyzerali ho za nami. Svojho kráľa. Mama mi stisla ruku, potom ma pustila a podišla k prvému človeku v rade, premiérovi Berniemu Abramsovi, mužovi povestnému staromódnym prístupom k svojmu postaveniu. Svojej funkcie sa držal zubami-nechtami. Otec ho nemal v láske. Vypozorovala som to z jeho tónu, keď sa vyjadroval o mužovi, ktorý posledné štyri roky vedie našu krajinu. V duchu som sa usmiala. Spomenula som si na otcovo podráždenie, keď musel každú stredu znášať premiérov týždenný prehľad politických udalostí. Otcove ponosy na Bernieho zastarané politické názory ma zakaždým pobavili. Otec sa pritom od neho nelíšil. Pokiaľ išlo o kráľovskú moc a tradície, bol rovnaká vykopávka.

Mama prešla k druhému človeku v poradí a v zornom poli premiéra som sa ocitla ja. Dve minúty v jeho spoločnosti stačia na to, aby človek prestal počúvať. Rozprával monotónne, bez štipky zanieťenia, nudne až hrôza. Aj pozorovanie farby, ako schne na stene, je zaujímavejšie. A to s ním budem každý týždeň tráviť hodinu v jednej miestnosti a počúvať jeho nezáživné brblanie o politických problémoch. Ďalší dôvod na to, aby som sa vzoprela svojmu osudu. Moja bojovnosť však poľavila. Môj osud je spečatený. To mám za trest.

„Pán premiér,“ oslovila som ho. Uklonil sa a chytil mi ruku.

„Vaša výsosť. Prijmite moju úprimnú sústrasť.“

Stisla som pery a pripravila sa na podobné slová od každej osoby v miestnosti. Mala som sa pridať k Eddiemu. Zatúžila som po cigarete a pohárik. Mojou povinnosťou však bolo venovať zúčastneným úsmev a pár slov. S každým človekom, s ktorým som si podala ruku, moje odhodlanie slablo. Tváre sa mi zlievali, slová zneli ako bzukot.

Významní ľudia, členovia kráľovských rodín z rozličných krajín, svetoví lídri, členovia kabinetu a vzdialení príbuzní, všetci do mňa čosi hustili.

No ja som počula iba jeden hlas, ktorý ma vždy upokojil. Jeho hlas. Hlas svojho Američana.

* * *

Po neznesiteľných hodinách som mala pocit, že veľa nechýba a skola-bujem, hlava sa mi krútila. Bolo toho na mňa priveľa, a keď som si pomyslela, že v takomto duchu sa odteraz bude niesť môj život takmer každý deň – samá povinnosť, silenosť, pretváрка –, najradšej by som zastala uprostred miestnosti a jačala z plného hrdla. Všetkým by som vykričala, že toto nechcem.

Otočila som sa, rozhodnutá ísť za Eddiem a ľutovať sa spolu s ním, no kosi mi zahradil cestu. Do nosa mi udrela povedomá mužná vôňa. Div že som neomdlela. Čo tu robí? Prišiel len preto, lebo jeho otec sa priatelil so zosnulým kráľom? Alebo sa chcel dostať ku mne?

„Vaše veličenstvo.“ Ťahavý južanský prízvuk len znásobil moje zúfalstvo, vyvolal spomienky, ktoré som držala pod zámkom. Zadívala som sa mu na hrud', bála som sa zdvihnúť zrak. Hrozila som sa pocitov, ktoré mnou lomcovali a vymykali sa spod kontroly.

„Nesmieš ma tak volať,“ zašepkala som so sklopeným zrakom.

„Prečo? Si predsa kráľovná, nie?“

Začala som zuby, kypel vo mne hnev. Nenamáhal som sa vysvetliť mu, že o tom zatiaľ nikto nevie. Že zatiaľ som stále jej výsosť a nie jej veličenstvo. Vedel to. Iba naschvál zdôraznil môj kráľovský status, pripomínal mi ho, akoby mi doteraz unikalo, aký nemožný je môj život.

„Ďakujem, že si prišiel,“ zamrmlala som a odstúpila nabok. Horoko-ťažko som sa ovládala. Josh sa však pohol so mnou, nedovolil mi uniknúť. „Ak ti to neprekáža,“ vydýchla som, „ospravedlň ma, musím ísť na toaletu.“

„Prekáža,“ odsekol stroho a... nahnevane. Akoby nie. V ten osudný deň, keď otec zomrel, ho z Claringdonu vypoklonkovali a ja som mu odvtedy nedvíhala telefón, vymazala som všetky jeho esemesky.

Nezniesla som ďalšiu obeť. Nezniesla som už... nič. „Nedokážeš sa na mňa ani pozrieť.“ Pristúpil o krok, cítila som jeho teplý dych.

„Obávam sa, že musím ísť.“ Ďalší úkrok. Josh mi znova zahatal cestu.

„Prečo to robíš?“

Jeho otázka ma zaskočila. Vypleštila som naňho oči. Len čo sa nám stretli pohľady, vzbúrili sa vo mne emócie, v mysli sa mi mučivo prehrával každý okamih nášho vzťahu. Pripomenula som si, čo tejto situácii predchádzalo. Otcov pohreb. Bratov pohreb pred pár dňami. Predurčenie stať sa anglickou kráľovnou i to, ako veľmi sa mi koruna protiví. „Mojou vinou zahynul otec aj brat. Mojou vinou prišla naša krajina o panovníka. Môj osud je spečatený. Trpím, no musím sa mu podvoliť. Je to môj trest.“

Zaťal zuby. Zúril. „Nemôžeš sa z toho obviňovať.“

„A koho mám obviňovať?“ odstúpila som od neho. Preč od jeho vplyvu. „Josh, nemôžem byť s tebou. Vždy keď na teba pozriem, spomeniem si na následky svojho sebeckva.“

„Nielen ty znášaš následky, Adeline.“

Nie. Nielen ja. Stačí sa poobzerať a vidím, koľkým ľuďom som prevrátila život hore nohami. Zdvihla som bradu, na jeho poznámku som nereagovala a znova som vystavala okolo seba barikádu, na ktorú sa odteraz musím spoliehať po zvyšok života. „Pán Jameson, smiete ma oslovovať vaše veličenstvo,“ predniesla som pokojne a dôrazne. Pichlo ma však pri srdci a Josh zovrel pery. „Ďakujem, že ste prišli. Prosím, ospravedlňte ma.“ Obišla som ho a vzápätí sa prudko nadýchla, pretože ma chytil za zápästie a nenápadne si ho pridržal pri boku, aby nik nevidel to agresívne gesto. Nepozrel sa na mňa a ani ja naňho. Damon zachytil môj pohľad a chystal sa ku mne prísť. Nebadane som pokrútila hlavou. Nechcela som vyvolať scénu. Nie tu a nie teraz.

„Kašlem na to, či si Adeline, princezná alebo kráľovná poondiateho Anglicka. Nebudeš na mňa hľadiet zvrchu. Nesvedčí ti to. Sme si rovní. Muž a žena. Milenci. Priatelia. Lúbiš ma.“

Zavrela som oči, prehltila slzy. Lúbila som ho. Áno. Lúbila som ho celým srdcom. Ibaže moje city už nepatrili mne. Nesmela som ho

lúbiť. Nezaslúžila som si jeho lásku. Prebudil sa vo mne driemajúci hnev. Iba čo mi pripomínal, o čo som prišla.

S chvejúcimi sa nozdrami som si vytrhla ruku z jeho zovretia. „Pán Jameson, prajem vám pekný deň.“ Zhlboka som sa nadýchla, aby som neodpadla od vypätia. Utiela som. Rástla vo mne panika. Z každej strany ku mne pristupovali ľudia, aby ma topili v ďalšej dávke súcitu. Nedokázala som zo seba vydať ani hlások. Sotva som sa držala na nohách.

„Vaša výsosť.“ Cestu mi zastal premiér, usmieval sa a čosi mi hovoril. Zachytila som akési čudné slovo, keď mlel o politických nezmysloch, vykladal o tom, ako mu budú chýbať pravidelné stretnutia s kráľom, ale už sa teší na Edwarda. Brat vraj podľa neho bude silný a súcitný kráľ. Lenže brat silným a súcitným kráľom nebude. Nebude totiž vládnuť vôbec. Ktovie, za akú kráľovnú by pán premiér považoval mňa.

„Madam?“ rozpoznala som Damonov nežný a upokojujúci hlas. Zdvihla som hlavu. Šéf mojej ochranky na mňa ustarostene hľadel. Pochopiteľne, vedel, do akej šlamastiky som sa dostala. Vedel o klamstvách, ktoré odhalila otcova smrť. „Nepôjdeme?“

Pery sa mi od úľavy a vďačnosti zachveli. „Prosím,“ vytisla som zo seba. Nohy ma už neposlúchali. Bez váhania ma podoprel, doslova ma ťahal. Ľudia mu ustupovali z cesty, mohutnou postavou odstránil každého, kto by sa čo i len pokúsil prihovoriť sa mi. Previedol ma cez obývačku, knižnicu, zvolil skratku cez kuchyňu a vyšli sme do záhrady. Len čo zavrel za nami dvere a ubezpečil sa, že neodpadnem, vytiahol cigarety a jednu mi strčil medzi pery. Zapálil ju, odstúpil a nechal ma, nech si z nej schuti potiahnem. Vydýchla som dym spolu so žalostným zafňukaním.

Damon vzdychol a zapálil si tiež. „Čo vás vyviedlo z miery viac? Američan alebo nudný premiér?“

„Nezvládnem to, Damon,“ vyhrkla som. Roztrasene som si silno potiahla z cigarety. Chvíľu som ju ešte podržala medzi perami, až potom vytiahla. „Nemôžem byť kráľovná.“ Ukázala som na dvere, z ktorých sme práve vyšli, a pokrútila hlavou. Realita na mňa dolie-

hala čoraz väčšími každou sekundou. „Určite ma všetci odsudzujú. Nikdy som sa nezaujímal o politiku. Nemám o nej ani poňatia.“

Damon sa pousmial. „Vaše veličenstvo, panovník už dávno nevstupuje do riadenia krajiny.“ Vypustil dym a ukázal na chodník. „Preto máte kabinet a vládu. Robia to za vás. Vy len trpezlivo počúvate premiéra, ktorý vám pravidelne referuje, čo robia a ako. A občas možno schválite nejaký čudný zákon.“

„To je iba formalita,“ zamrmlala som.

„Tak funguje konštitučná monarchia, madam. Ste symbol statusu. Historická inštitúcia.“

Zasmiala som sa. „Áno, stabilná britská monarchia. Trň v oku každej krajiny. Rešpektovaná a obdivovaná. No je to len divadielko, Damon. To isto viete.“

Nebadane prikývol, dobre mi rozumel. „Čo je s Eddiem?“

„Spitý ako čík,“ odvetila som. S pôžitkom som odklepla cigareto-vý popol na žulovú sochu cherubína. „Dost' mu závidím.“

Odfrkol. „A vaša matka?“

„Očarujúca herečka ako vždy.“ Zastala som na konci chodníka a pozrela sa na palác. „Damon, ešte sa tam nechcem vrátiť. Prejdete sa so mnou?“

„Samozrejme, madam.“ Pomaly sme sa prechádzali.

„Už sa niečo zistilo?“ opýtala som sa skôr zo zvyku než zo zvedavosti. Damon to nemohol vedieť, nezúčastňoval sa na stretnutiach v kráľovej kancelárii. Veľké zvieratá z MI5 nám milostivo podhadzovali iba čiastkové informácie.

„Vrtuľník pilotoval kráľ.“

Prudko som sa k nemu otočila. „Čože?“ Damon bol v Evernmore. Musel to vedieť. „Otec nepilotoval vrtuľník už roky.“ Počas vojenskej služby lietal, no odvtedy prešla večnosť. Čo mu to len napadlo?

Jeho výraz nič neprezrádzal. „Viem. Nevykonali sa predletové kontroly. Počas letu sa vyskytla technická chyba. Skúsený pilot by si s ňou pravdepodobne poradil a s vrtuľníkom by bezpečne pristál. No váš otec...“ zmĺkol a vzdychol. „Váš otec si nedal povedať, Adeline.“ Mykla som sa. *Nedal si povedať, chcel ma stoj čo stoj zastaviť.*

„Kde bol pilot?“

„Večeral v kuchyni.“

„Prečo ste mi to predtým nepovedali?“

„Nič nebolo isté. Navyše, už ste mali dosť iných problémov.“

Šťažka som prehltla. Dívala som sa na kamienky pod nohami. Damon mi to nepovedal, lebo vedel, že sa cítim previnilo. A teraz? Teraz som na dne. „John sa ho pokúšal zastaviť. Preto letel aj on.“ Pichlo ma pri srdci.

Zahmkal a mlčky sme pokračovali v chôdzi. Po chvíli Damon prelomil ticho. „Ešte niečo by som chcel s vami prebrať, ak vám to neprekáža.“ Siahol do vnútorného vrecka a vytiahol mobil. Spýtavo som naklonila hlavu a kývla, nech pokračuje. „Joshovi ochrankári mi poslali fotky.“

Stiahlo mi hrdlo. „Aké?“

„Je na nich osoba, ktorá zrejme mala prsty v tej spúšti v hotelovej izbe pána Jamesona počas premiéry.“ Natrčil mi telefón a ja som sa pozrela na fotku. Na rozmazanom zábere som rozoznala iba obrysy muža vystupujúceho z výfahu, osvetlenie bolo tlmené. „Spoznávate ho?“

Zaostрила som naňho. Nech to bol ktokoľvek, starostlivo sa zamaskoval, čiapka na hlave, hlava sklonená. „Nie, nespoznávam ho, ale čo na tom záleží?“ Pozrela som sa na Damona. „Predpokladám, že povest' pána Jamesona je nepoškrvnená.“ Znova som sa obzrela na palác. Ktovie, či tam Josh ešte je. Ľudia sa pomaly rozchádzali. Je tam? „Asi by som sa mala vrátiť, kým si niekto nevšimne moju neprítomnosť.“

Damon sa takisto zadíval na palác a odhodil cigaretu do trávy. Neubránila som sa úsmevu pri predstave, ako sa záhradník zatvári, keď si všimne to svinstvo na svojom dokonalom trávniku. „Vašu neprítomnosť si už beztak všimli.“ Vzal mi cigaretu a takisto ju odhodil.

„Damon, urobíte mi, prosím, službu?“ opýtala som sa. Jeho som mohla požiadať o čokoľvek.

Veľavravne sa na mňa usmial. „Mám vás nechať osamote a postarať sa, aby sa istí hostia dostali bezpečne domov?“

Bože, čo by som bez svojho Damona robila? Vďačne som prikývla. Odišiel skontrolovať, či je Josh ešte tu, ja som sa vybrala k vchodu

do bludiska a zastala na jeho prahu. Túlať sa teraz pomedzi zeleň bola asi hlúposť, no inam sa ukryť nedalo. Potrebovala som sa zašit. Uniknúť. Nenáhľivo som sa prepletala po chodníčkoch, z kríkov som občas odtrhla list. Cestu do stredu som poznala, no veľakrát som nashvál zabočila zle, aby som natiahla čas.

O pol hodiny som sa dostala k soche starého otca. Robustná mramorová podobizeň však nebola jediné, čo som tu našla. „Sabina?“ zašepkala som, keď som ju zbadala, ako sa na ňu pozerá. Bola však pohrúžená do myšlienok, nechcela som ju rušiť. Po chvíli som sa už cítila trápne. „Sabina?“ oslovila som ju znova. Otočila sa a zalapala po dychu. Hoci som ju dnes už videla, až teraz som si všimla, aká je strhaná. „Je vám dobre?“

„Vaša výsosť.“ Mierne uklonila hlavu. „Ale iste, nič mi nie je. Len som chcela byť chvíľu sama.“

Ako som jej len rozumela! Pristúpila som k nej a pozrela sa na sochu. „Zo starého otca šiel strach, však?“

Sabina sa otočila a takisto naňho pozrela. „Mal svoje chvíľky.“

„Na každej fotke vyzerá mocne. Vy ste ho však poznali oveľa dlhšie než ja. Vždy bol taký krutý?“

„Až po tom, čo zomrela vaša stará matka.“ Pozrela sa na mňa a usmiala sa. „Predtým dokázal byť celkom šarmantný.“

„Neviem, neviem, či vám to uverím.“

„Niektorým veciam sa ťažko verí.“ Nastavila mi ruku a ja som ju chytila pod pazuchu. Usmiala som sa, keď ma po ruke láskyplne potľapkala. „Ako sa cítite, Adeline?“

„Asi som ešte vždy v šoku.“

Chápavo prikývla, otočila sa a spolu sme sa vnorili do bludiska. „A princ Edward? Od návratu z katedrály som ho nevidela.“

Prehltla som. Musela som sa uchýliť k ľži. Nepáčilo sa mi, že musím klamať ešte aj Sabinu. Iba pri nej som mala pocit, že môžem hovoriť, čo mám na srdci, a teraz ma o to privilégium pripravili tajomstvá a podvody. „Ťažko sa s tragédiou vyrovnáva,“ odvetila som potichu. To nebola lož, i keď jeho trápenie pramenilo z niečoho iného. „Nechce sa mi veriť, že otec pilotoval vrtuľník. A nejde mi do hlavy, prečo,

preboha, dovolil Johnovi ísť s ním. Iba čo dokázal, aké opodstatnené sú bezpečnostné pravidlá.“

„Aj Davida to zarazilo. Očividne sa všetci vychystali na poľovačku, pušky mali nabité, fľašky plné.“

Keďže Sabina len nedávno prišla o manžela, bola som rada, že vo vrtuľníku nesedel aj jej syn. Úbohá žena už zažila veľa trápenia, a hoci David rozhodne nepatril k mojim obľúbencom, len kvôli Sabine by som mu neželala nič zlé.

„Dozvedela som sa, že jej veličenstvo sa ponáhľalo do Londýna,“ povedala potichu. „Netuším prečo.“

„Všetko je moja chyba,“ zašepkala som sklúčené. Znova ma prepadol pocit viny. Priam som videla otca, ako zaslepený zúrivosťou pochoduje ku kráľovskému vrtuľníku. Jeho poradcovia sa ho snažia zastaviť. John sa ho snaží zastaviť. Tak na mňa zúrili, že nikoho nepočúval. „Nemala som odísť z Evernmoru.“ Povedal vari David Sabine, že som sa pohádala s kráľom? Povedal jej, že som sa zaplietla s Joshom Jamesonom, a preto otec nasadol do vrtuľníka? Ak áno, bude to prehliadať rovnako ako všetci v Claringdone, keď som sa vtedy vrátila s Joshom? Bude predstierať, že tam nebol? Že sme žiaden vzťah nemali? Otázky vyvolávali ďalšie otázky. Vie o Eddiem? Vie, že teraz som kráľovnou ja?

„Adeline, ako by to mohla byť vaša vina?“ opýtala sa Sabina nežne. Nijako mi nenaznačila, či naozaj nič netuší, alebo to len predstiera. Samozrejme, s našou rodinou trávila veľa času, poznala protokol. Ak by aj niečo vedela, nemala by to dať najavo. No nechcela som, aby sa hrala na nevšímavú. Chcela som sa podeliť so svojím trápením s človekom, ktorý ma neodsúdi, a jediným takým človekom bola ona.

„Sabina...“

„Nie je to vaša chyba.“ Prerušila ma prísne. Podobný tón som u nej ešte nepočula. No mýlila sa. Bola to moja chyba.

„Ale...“

Zastala, otočila sa ku mne a urobila čosi nemysliteľné. Zakryla mi ústa dlaňou. „Madam, v tomto svete musí byť človek bojovník. Porážka je odev, ktorý vám nesvedčí.“

Jej slová ma zasiahli. Spomenula som si na jej rozhovor s mojím otcom v stajni, ako vtedy na kráľa zazerala, keď jej zložil kompliment, že vždy bola bojovníčka.

V tomto svete musí byť človek bojovník, odvetila mu vtedy. Odtiahla som si jej ruku z úst a zamyslela sa. Začula som aj to, ako našťavanému Davidovi vraví, že niektoré tajomstvá musia ostať tajomstvami. Nadýchla som sa, akoby kúsok skladačky pomaly zapadol na miesto. Netušila som, či vie o mojom vzťahu s Joshom, no niečo som sa predsa len dovätípila. „Vedeli ste o mame a Davenportovi, však?“ Nebadať sa mykla. „Vtedy s Davidom v stajni, povedali ste, že niektoré tajomstvá musia zostať tajomstvami.“ Zahryzla som si do pery, odrazu mi všetko dávalo zmysel. „David sa hneval, lebo ste vedeli o matkinej afére s Davenportom a celý čas ste mu to tajili. Zúrili, lebo s otcom boli priatelia, a predsa o tom nevedel. Informovaný bol iba sir Don.“ Zasmiala som sa. „A vy. Otec to vedel? A mama?“

„Panebože, nie.“ Zavrela oči a nadýchla sa. „Adeline...“

„Viete, že Eddie nie je kráľov syn. A viete, že koruna čoskoro pristane na mojej hlave.“

Otvorila oči. Sklené oči, plné ľútosti. „Mrzí ma to, vaše veličenstvo.“

Vaše veličenstvo. Ospravedlňujúco na mňa hľadela. I keď ma to hnevalo, naozaj som jej nemohla vyčítať, že mi to nepovedala. Nepovedala to nikomu.

„Odkiaľ ste to vedeli?“ opýtala som sa.

„Vaše veličenstvo, s vašou rodinou som trávila a trávim veľa času. Niekedy človek vidí aj to, čo by nemal.“

Odvrátila som sa od nej, nepáčili sa mi výčitky svedomia vpísané do tváre. „A ako na to prišiel David?“

„Začul môj rozhovor s jeho otcom krátko pred smrťou. Najviac sa hneval na kráľa pre to, že sa mu nezdôveril.“

To by vysvetľovalo, prečo sa David po otcovej smrti vyparil. Penil. Urazil sa. „A otec už nemal na výber. Musel to povedať Davidovi, pretože sa objavili listy, ktoré ho máтали.“

„Zrejme.“

„Skončí sa to niekedy, Sabina?“ opýtala som sa. „Lži, tajomstvá? Bude mojou úlohou len chrániť spleť klamstiev a podvodov, aby nikto na nič neprišiel?“

„Sčasti. Ale to už viete. Musíte vládnuť hlavou, nie srdcom. A ja veľmi dobre viem, že to bude pre vás najťažšie.“

Po lícach sa mi skotúľali slzy, no zvrtila som sa, skôr ako ich mohla Sabina zbadáť. Mala by som byť ľahostajná, tak ako to vyžaduje moje postavenie, no nedokázala som to. O korunu som nestála. Nik ma však nesmel vidieť zrútenú a roztrasenú. Som kráľovná a kráľovné sú silné.

No kde vezmem odvahu?

---

2. KAPITOLA

Ktosi roztiahol závesy a vpustil do spálne oslepujúce slnečné lúče. Ospalo som sa zamračila a rozmýšľala, na čo sa to Olive hrá. Oprela som sa o lakte a pátrala po nej pohľadom. Pri okne sa rysovala rozmazaná postava. Keď sa mi zrak vyjasnil, nevidela som Olive, ale prísnu dámu, ktorú som si pamätala z personálu v Claringdonskom paláci. Gert. Stará škola.

„Je desať hodín, vaša výsosť.“ Na toaletný stolík položila podnos a pustila sa natriasať vankúše na leňoške.

„Čo tu robíte?“ začudovala som sa. Sledovala som ju, ako pobehuje po miestnosti a všetko napráva. „A kde je Olive?“

„Olive zrejme presunuli do inej kráľovskej domácnosti, madam.“

„Čože?“ Načisto som sa prebrala. Naštvala som sa. „Čo tým myslíte, že presunuli? Nikoho z mojej domácnosti nemôžu presunúť bez môjho vedomia.“ Napadla mi hrozná myšlienka. Spanikárila som a vyskočila z postele. Nevšímala som si Gertin vyplašený pohľad a v čipkovanej košielke som sa hnala k dverám. Ak Olive presunuli, čo sa potom stalo s Damonom? A s Jenny a Kim a s Felixom?

Rozrazila som dvere, vybehla von a trielila po rozľahlej podeste. Vykľáňala som sa ponad zábradlie a hľadala ho. „Damon!“ skríkla som. Z izieb povychádzali členovia personálu, aby sa pozreli na príčinu toľkého rozruchu. „Nevideli ste Damona?“ vyhŕkla som na ostražitú slúžku, ktorá mala plnú náruč postelnej bielizne.

„Nie, madam, nevidela.“

„Doriti!“ zanaďavala som a ako šialená sa rútila po schodoch. Nehľadala som na to, čo mám na sebe. „Damon!“ Otvorila som vchodové dvere a hľadala Damonovo auto. Nikde nič. Hrôza sa znásobila.

„Pre boha živého, čo sa deje?“ zhíkla Dolly, vyzbrojená metličkou na šľahanie, keď sa odvážila vyjsť z kuchyne. „Och, panebože.“ Zastala a pozrela na mňa. „Vaša výsosť?“

„Kde je Damon?“ Nemala som čas upokojovať ju. Ak musel Damon odísť, niekto za to zaplatí.

„Šiel po jeho veličenstvo kráľa.“

Hnev vystriedal zmätok. Potom som si uvedomila, koho považujú za kráľa. „A kde je Edward?“

Objavil sa Felix. Odšikoval Dolly späť do kuchyne, potom podišiel ku mne. Očividne nechcel svedkov. „Jeho veličenstvo bolo v noci na súkromnej schôdzke v apartmáne hotela Mayfair.“

Dočerta. Čo zasa vyviedol? Oddelenie komunikácie dostane mŕtvicu. Len čo som si to pomyslela, Felixovi zazvonil mobil. Prijal hovor a zatváril sa veľmi vystresovane. „Urobte to!“ sykol. „Každú kameru, ktorú tam nájdete, počujete?!“ Nahnevane ťukol do displeja a odpochoďoval. Oprela som sa o dvere a v duchu Eddieho preklínala. Načisto sa odtrhol z reťaze. Nemal by zabúdať, aspoň nie tak okato, že svet ho považuje za kráľa.

Vonku zaškrípala štrk pod kolesami auta. Otočila som sa a zbadala Damona, práve prešiel cez bránu. Zbehla som po schodoch a zamierila priamo k zadným dverám. Rozrazila som ich. „Kristepane!“ vykrikla som, keď sa Eddie vysypal z auta ako vreca zemiakov a zvalil sa mi k nohám. S rehotom sa prevrátil na chrbát. Do nosa mi uďrel pach alkoholu.

„Sestrička,“ zakrákal a hmatkal po aute. „Alebo by som ťa mal volať vaše vel...“ Vtom sa zachvel a vyvrátil obsah žalúďka. Včas som odskočila, inak by som to schytala.

So zúfalým výrazom som sledovala Damona. Zachmúrený vystúpil z auta. „Ak pôjde na to takto zhurta, čochvíľa sa nedožije rána,“ zašomral.